

Ημερολόγιο ασημάντων 513 (μέρος Α): Μία Κιβωτός / Ένας Μπαλτάς για τον Μάν / Η Επανάσταση πρέπει να είναι ερωτική

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Ωραίο ντεμπούτο και στα Πετράλωνα αφού άργησα να βρω τη λέσχη -ένα υπόγειο δηλαδή όπου έπαιξα δυο παρτίδες τις οποίες παραδόξως και κέρδισα. Και είμαστε πολύ κοντά το Μουσείο Μπενάκη που είναι ανοιχτό μέχρι τις δέκα το βράδυ.

1 9.11.22 Δύο-τρία Events (γεγονότα) στα οποία όφειλα να αναφερθώ την προηγούμενη βδομάδα αλλά ξεχάστηκα με τα σκάκια, τα γραψίματα και τα θεάματα στον υπολογιστή και σε μικρή οθόνη και δεν πρόκανα.

Ένα, ήταν η παρουσίαση της ταινίας «Σύρμα» του Κτενά στο Studio Art στις 14/11. Κατόπιν εντολής του Στέφανου που τον ... εκπροσώπησα ανεπιτυχώς. Ο κακός χαμός από κόσμο. Όλο το Κουκουέ. Δεν είχα μάσκα μαζί μου κι αυτό μου δημιούργησε άγχος. Εδώ ο Σοφιανός, ο Νεμπίδης, ο Χαρίλαος, ο Ιωσήφ, ο Δαρίβας, ο Γιούσης, όλη η ομάδα. Η συλλογικότητα, η οργάνωση, η κοινή ταξική συνείδηση, το κόμμα πάνω απ' όλα, να τιμήσουμε το σύντροφο σκηνοθέτη που τιμάει του ήρωες όλους, τους σακατεμένους και τους σιδερένιους στο κολαστήριο της Μακρόνησος. Παραχώρησα τη θέση μου σε μια γηραιά κυρία κι όταν τελείωσαν οι λόγοι αποχώρησα ψιλοβήχοντας χάνοντας την ταινία.

2. Αμερικανικό έργο στο θέατρο Πόρτα με τη γλυκιά Νάνσυ «Πόσο κοστίζει να ζεις;». Άλλος κόσμος, άλλου είδους τέχνη. Εδώ το άτομο και το Εγώ είναι το κέντρο των πάντων, ο εκκεντρικός εύπορος ανάπρος ο οποίος εμφανίζεται και τσίτσιδος όταν μπανιαρίζεται και η πτωχή φροντίστρια που ονειρεύεται ένα καλύτερο μέλλον κοντά του κι αυτός την απορρίπτει!

3. Ο χορός των σκανδάλων εν Ελλάδι σαν κάτι... πρωτάκουστο : ατασθαλίες στην καλή μας Κιβωτό. Σιγά τα νέα! Τίποτα καθαρό δεν υπάρχει στους επαγγελματίες ανθρωπιστές που χορεύουν χάρη στην ανικανότητα και την αδιαφορία της Πολιτείας. Ό,τι χειρότερο. Εκμετάλλευση του ανθρώπινου πόνου. Ιδρύματα κοινής Ωφελείας με ειδική διαχείριση (από φιλόδοξους ανερχόμενους απατεωνίσκους) χωρίς ψυχολόγους, χωρίς κοινωνιολόγους, χωρίς επιστήμονες που ξέρουν να φροντίζουν τους αναξιοπαθείς, να θωπεύουν και να θεραπεύουν τα θύματα και τον ίδιο το δύσμορφο καπιταλισμό.

• Σάββατο. Λιακάδα θεϊκή. Το πρωί στον Πανελλήνιο για σκάκι. Όλα τα τμήματα του συλλόγου σε δράση. Μία γοργόνα ηλικίας κάνει κρόουλ στο Κολυμβητήριο με πολύ γρήγορο ρυθμό και μετά το γυρίζει σε πεταλούδα. Δυο πιτσιρίκια μπαίνουν άτσαλα στο νερό «θα πνιγούνε τα παιδιά δεν βλέπεις βρε», φωνάζουν οι μαμάδες τους με χάντρες στον εθελοντή (;) προπονητή. Το γηπεδάκι 5X5 είναι πήχτρα από μπόμπιρες. Στο στίβο, δεξιά μου, μία μαύρη κοπέλα με μανδύλα τρέχει σαν ζαρκάδι. Έχω τρέξει κι εγώ 800άρια σε χρόνους παγκόσμιου ρεκόρ, αλλά δεν μετείχα ποτέ σε συλλογικούς αγώνες διότι ήμουν ντροπαλός και δεν με ανακάλυψε κανένας κυνηγός ταλέντων, όχι μόνο διότι ήμουν νάνος, αλλά διότι ήμουν και αόρατος.

Στο υπερών και στην καφετέρια του Πανελληνίου έχουν μαζευτεί πιτσιρίκια για σκάκι, είναι κάλεσμα Παιδών κι έχω την ευκαιρία να γνωρίσω τον Ηλία, ένα

συμπαθέστατο γηραιό κύριο που ανακαλύπτουμε ότι πηγαίναμε στο ίδιο Γυμνάσιο, το ιστορικό Β'. Με έκπληξη μαθαίνουμε όμως και οι δυο μας ότι είναι πολύ μικρότερος μου! Ο Ηλίας ήταν πρωταθλητής νέων έχει παίξει στην Ολυμπιαδα σκακιού στην Θεσσαλονίκη, στο Ισραήλ και αλλαχού, ο γιος του είναι απόφοιτος Χάρβαρντ και δουλεύει στη Βοστώνη με πρώτο μισθό 200.000 δολ. κλπ. κλπ.

Στο τένις υπάρχουν πολύ περισσότεροι τενίστες από όσους μπορεί να σκώσει η διδασκαλία και το τεραίν και γίνεται μια αναμπουμπούλα τώρα, κάποιος τραυματίστηκε! Τραυματίστηκε; Πώς είναι δυνατόν; Μια κοπέλα έβγαλε τον ώμο της. Τελικά με την κουβέντα και τον τραυματισμό δεν θα παίξουμε σκάκι (ούτε τένις που πολύ θα ήθελα!), αλλά θα παίξω το απόγευμα στο σκακιστικό σύλλογο Πετράλωνων.

Ωραίο ντεμπούτο και στα Πετράλωνα αφού άργησα να βρω τη λέσχη -ένα υπόγειο δηλαδή όπου έπαιξα δυο παρτίδες τις οποίες παραδόξως και κέρδισα. Και είμαστε πολύ κοντά το Μουσείο Μπενάκη που είναι ανοιχτό μέχρι τις δέκα το βράδυ.

• Στο μουσείο Μπενάκη έκθεση για τα 100 χρόνια από τη Μικρασιατική Καταστροφή που απόφευγα να δω μη και ψυχοπλάκωθώ. Ξενάγηση από ένα νεαρό ιστορικό τον Νίκο Νικολαΐδη που έκανε τη διατριβή του στην Καταστροφή. Ψυχραιμος, κατατοπιστικός, εξαιρετικός. Το κώμα που παίρνανε μαζί τους οι εκπατρισμένοι και το βάζανε στα καντλία στη Μυτιλήνη, στη Κοκκινιά και στη Ν. Ιωνία, στη Σαφράμπολη και στη Ν. Σμύρνη. Τα κλειδιά των σπιτιών τους που επίσης παίρνανε μαζί τους οι ξεσπιτωμένοι με την ελπίδα ότι κάποιο θα γυρνούσαν πίσω. (Το ίδιο έκαναν και οι Εβραίοι της Ισπανίας κι όταν ο μεγάλος Μπόρχες επισκέφτηκε τη Θεσσαλονίκη του έδειξαν κλειδιά που τα φυλάγανε...αιώνες από σπία που σίγουρα θα έχουν κατεδαφιστεί). Φωτογραφίες οικογενειών, κείμενα στην караμανλίκη γλώσσα διατάγματα και συμφωνίες

των Σεβρών Με τη συμφωνία των Σεβρών η Αγγλία πραγματοποίησε επιτέλους το όνειρό της να ελέγξει και τα τρία στενά της Μεσογείου, λέει ο Νικολαΐδης. Και το Γιβραλτάρ και τα Δαρδανέλια και το Σουέζ. Αλλά δεν είχε κόσμο για να τα κρατήσει. Κι έγινε αυτό: δείχνει φωτογραφίες με τους έλληνες στα βάθη της Τουρκίας αποδεκατισμένους, δείχνει τη Σμύρνη να καίγεται, δείχνει κουρέλια αυστραλών στρατιωτών στην Καλλίπολη. (Μετά τη σφαγή στην Καλλίπολη οι αυστραλοί άρχισαν να «ενηλικιώνονται», να αποστασιοποιούνται από τη βρετανική επιρροή, να αυτονομούνται σιγά σιγά και να αποχτούν δική τους ταυτότητα).

Κι ύστερα ό,τι μπόρεσε να φτάσει ως ενθύμιο στη νέα πατρίδα. Εικόνες αγίων κι ένα σκισμένο μεταξωτό μαντήλι. Αλλά και Χάλκινο γκιούμι (κανάτα) και κουμάρι πάνω σε σοφρά (χαμηλό τραπέζι) που ανήκε στην οικογένεια Αναστασία Μοσχοβάκη. Οι εύποροι που έφυγαν πριν την Καταστροφή. Ελβετικό χρυσό γυναικείο ρολόι που ανήκε στη Φλώρα Φιλιππίδου γεννηθείσα στην Καισάρεια το 1896. Αργαλειοί και χαλιά με τα πρόσωπα του Βασιλέως Κωνσταντίνου και του Ν. Πλάστηρα. Σπουδαίες υφάντρες και κεντήστρες, η πρώτη που υπογράφει είναι η Δεσποινέτα. Σπουδαία κεραμικά από την Κιουτάχεια. Οι μουσουλμάνοι ζωγραφίζουν λουλούδια γιατί απαγορεύεται η αναπαράσταση των γυναικείων σωμάτων αλλά υπάρχει και μία γυναίκα σε πινάκιο, μία κακάσχημη Αθηνά σε κάποια φάση πιθανού εκμοντερνισμού. Κι ακόμη στην Έκθεση καταυλισμοί από την εγκατάσταση των προσφύγων και τούβλα από εργοστάσια της Χαμένης πατρίδας.

Ένας κόσμος που έδωσε χέρια στην ελληνική Οικονομία, ο νέος ελληνισμός ο οποίος λειδωρήθηκε, αλλά συντέλεσε τα μάλα στην άνοδο της βιομηχανίας στο μεσοπόλεμο, ο ελληνισμός της Μικράς Ασίας που έδωσε νέα δύναμη και πνοή στο εμπόριο κι έφερε τραγούδια της Ανατολής και του Πόνου.